

[Knud Lind]

man lavede denne obstruktion i dag til morgen, for jeg kunne faktisk sige – for at hvert enkelt medlem af Folketinget rigtigt kom til at tænke sig om over hver eneste ansøger, der ifølge grundloven er at betragte som et selvstændigt lovforslag – at vi sådan set kunne starte med 913 afstemninger om et øjeblik, for sådan er reglerne. Men jeg tror, at formanden for Indfødsretsudvalget vil tænke sig om, og da det nu er ret nyt, så tror jeg, vi skal stemme om det samlet. Men vi vender tilbage til sagen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 102 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD og KRF) mod 11 (FP); 1 stemte hverken for eller imod (Hugo Holm (UP)).

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 223:

Forslag til lov om en satsreguleringsprocent.

Af finansministeren (Henning Dyremose).

(Fremsat 26/4 90. Første behandling 2/5 90. Betænkning 10/5 90. Anden behandling 15/5 90).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Jeg skal blot ved denne lejlighed markere, at Socialdemokratiet er godt tilfreds med, at vi nu færdigbehandler syv partiers aftale om den fremtidige regulering af alle indkomstoverførsler. Det sker med dette og de tre følgende lovforslag på dagsordenen.

Det er, fordi vi hermed afslutter en lang politisk diskussion med en helt retfærdig gennemførelse af et princip, der er fælles for alle indkomstoverførsler, og som betyder, at der ikke længere er nogen, der kan blive efterladt ude på marken, sådan som det i en lang periode var tilfældet for dagpengemodtagere og efterlønnere.

Der er også tale om – og det er vi meget tilfredse med – en præcis udmøntning af den dagsorden, som de samme partier efter forslag fra Socialdemokratiet vedtog i maj 1989.

Ud over den politiske afklaring og ro, som hermed skabes, er vi selvfølgelig meget tilfredse med, at konsekvensen af det, der gennemføres, også er, at vi fik givet den forkvaklede medicinordning sit endelige grundskud, og at vi fik fjernet den hidtidige diskrimination mod pensionistægtepar. Det er et godt resultat, at der som følge af disse lovforslag sker et løft i grundbeløbet for pensionistægtepar med i alt 4.140 kr. pr. 1. januar 1991.

Jeg må også som formand for Politisk-Økonomisk Udvalg, hvor tre af forslagene har været behandlet, konstatere, at udvalgsarbejdet har været endda meget let og meget fredsommeligt. Ingen har stillet ændringsforslag, ingen er kommet i deputation, og de indvendinger, vi har mødt i skriftlig henvendelse, har været yderst sagtmødige. De fleste har helt åbenbart ment, at denne sag var for god og for afklaret til at være imod, og det er jeg naturligvis enig i.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I anledning af hr. Lykketofts sidste bemærkninger tror jeg nok, det er en mere sandsynlig fortolkning, at når et så stort flertal i Folketinget har indgået en så præcis aftale med hinanden, er der ingen, hvad enten man finder det af den ene eller den anden grund formelt godt eller ikke formelt godt, der rigtig bruger krudt på at diskutere, hvad der skal ske, for det må man jo simpelt hen tage til efterretning, sådan som dansk demokrati arbejder. Når et folketingsflertal, der er så massivt som i det foreliggende tilfælde – bevares, bag lukkede døre, men de må selv om, hvor de mødes – træffer nogle helt præcise aftaler, som de 100 pct. selv vedstår, hvad vil det så tjene til andet end at markere sin modstand imod det, når man som Fremskridtspartiet er imod det, i stedet for at begynde at lave de helt kæmpestore debatter i en sådan situation?

Det var noget andet med den foregående sag på dagsordenen, hvor vi træffer den afgørelse, som er definitiv: Har man givet en mand dansk indfødsret, kan den ikke fratages ham igen. Men det, som nu bliver gennemført i disse 4 lovforslag, kan ændres, når engang det danske